

A volt polgármester, Gyenes Levente gyászbeszéde:

Tisztelt Gyászoló család, rokonok, barátok, tisztelt emlékezők!

Az illendőség megkívánta, hogy beszédemet a jelenlévők köszöntésével kezdjem, de szívem szerint csak ennyit mondtam volna: kedves Gyuri bácsi! Téged szólítanálak meg elsőként, mert hiszem, hogy most is itt vagy köztünk, és éppen ezért én nem búcsúzni jöttem, hanem emlékezni rád.

Emlékezni egy olyan emberre, akinek a hivatása volt az élete, aki meghatározó alakjává vált egy egész városnak – Gyömrőnek, és aki egyben – mondhatom büszkén – a barátom is volt.

Nem a véletlen műve, hogy ma ilyen sokan állunk itt, és kísérik utolsó utadra. A közmegbecsülését csak kiérdemelni lehet, kikövetelni nem. Te pedig sokszorosan kiérdemelted!

Elsőként akkor, amikor 1967-ben frissen végzett fogorvosként kijártad, hogy Gyömrőn, az akkor még községben létrejöhessen az első fogorvosi praxis. Nem osztogatták ezt még akkoriban, de Te kemény munkával elérted, hogy a helyieket gyógyíthasd. Nem csak a praxist hoztad létre, hanem a szükséges feltételeket is megteremtetted, hogy magas színvonalú munkát végezhess. Ezt a munkát ötven évig, egészen 2016-ig legjobb tudásod és erőd szerint láttad el, segítve sok ezer gyömrői betegen.

Generációk nőttek fel a fogorvosi székedben, Te pedig fáradhatatlanul láttad el az újabb és újabb pácienseket.

Az évtizedek alatt az egész város megismert, a Szántay név egyet jelentett a helyi fogászattal. Az egészségügy, főként a helyi egészségügy mindig is szívügyed volt.

Szerencsés voltál, hiszen a sors megadta, hogy tenni is tudj érte, értünk. 20 éven keresztül a Szakorvosi rendelőintézet igazgatójaként nap, mint nap azon dolgoztál, hogy jobb ellátást tudjatok biztosítani a Gyömrőieknek, szebb környezetben fogadhassátok a betegeket. A Te munkádnak is köszönhető, hogy ma is van városunkban rendelőintézet.

A közéletben is aktív voltál. 1990-től kezdve a Helyi Választási Bizottság elnökeként ügyeltél arra, hogy a mindenkori választások rendben menjenek, a törvénysértésnek még csak a gyanúja se vetüljön rá. Először 2002-ben adtál át nekem polgármesteri megbízó levelet, aztán még négy alkalommal foghattunk kezét a sikeres beiktatás után. Utoljára tavaly szeptemberben álltunk egymás mellett ilyen körülmények között. Mindketten tudtuk, hogy nagyon beteg vagy, de Te minden erődöt összeszedve panaszhang nélkül dolgoztad végig a választást, majd vettél részt a beiktatáson. Mert Te ilyen voltál: nem panaszkodtál soha, de mindenkihez volt egy kedves szavad, egy baráti kézrázásod, mely közben kicsit meghajolva fejezted ki tiszteleted a másik felé.

De nem csak adtad, hanem meg is kaptad a tiszteletet.

Ennek egyik legfontosabb jele volt, hogy 2006-ban elsőként vehetted át városunk díszpolgári címét. Nem volt kérdés, hogy ki a legméltóbb rá. Én büszkén adtam át neked, Te pedig azt mondtad, hogy ez nem csak megtiszteltetés, hanem felelősség is számodra.

Most nekünk van felelősségünk. Mindent meg kell tennünk azért, hogy életművedet, az elért eredményeket fenntartsuk, és ha lehet, tovább vigyük.

Tisztelt Gyászoló család!

Tudom, most még minden vigasztaló szó felesleges, így Arany János szavait idézem:

„Nem hal meg az, ki milliókra költi dús élete kincsét, ámbár napja múlt.”

Drága Gyuri bátyám!

Emlékszel, amikor azon a tavaly szeptemberi napon megöleltél, és sok sikert kívántál? Emlékszel, hogy akkor mit súgtál a fülembe? Én sosem feledem, és egyfajta atyai útravalóként hátralevő életemre magammal is viszem! Remélem a lelkedben Te is vittél magaddal valamicskét belőlünk, szeretett városodból.

Nyugodj békében!